

Tedaj se je pojavil med drevjem on; spoznal sem ga po nagli hoji, po hitrem vihravem koraku, ki ga nima nihče razen njega. Mimo naju je šel, pogledal naju je in dvignil roko...

In takrat sem rekel, da sva svoja, svoja tudi brez njenih in mojih starih, da nama nihče na svetu ne more braniti, da se ljubiva.

Dvignil je roko: človek bi mislil, da preti, pa nama je le zvezal srca za večno, blagoslovil dvoje src s svojim belim blagoslovom.

In tako je Naomi zdaj moja. In midva veva, če nihče drug noče vedeti, da tisti, ki je mimo šel, ni umrl, ampak da živi, ker kdo bi sicer njegove posle opravljal po svetu?« —

Suha veja je počila kakor pod korakom, in vsi trije so se ozrli h grobu. Grob pa je tam štrlel v noč, ogromna votlina z ogromno skalo pred vhodom, tih in samotен. Kakor s slepimi očmi je bolščal v mesečino.

Ivan Čampa | Spominčica

Med regradom, marjetkami in travo
si razprostrla sinjkaste blazine
kobuljastih cvetov, ki vso planjavo
oživljajo v pozabljene spomine.

V otožnem času sama si otožna:
prav ti cvelà si, ko samá sedela
sva z ljubljenko na vrtu in pobožna
drug drugemu v obličje si strmela.

Mladična trava je bila ko morje
razkošnih upov, kjer midva veslala
sva v čólniču ljubezni na obzorje
k obali zrelosti, ki je poznala

še nisva. Jablane cvele nad nama
so ko nebeški blagoslov, snežilo
je s češenj, vrt je bil ko pesem sama,
ki sonce ji pridaja poživilo. —

Kako lepo biló je v tistem maju,
ko pasla belo sva mladost, ko teža
poletja padla ni bila na naju
in je bila nedolžnost še vsa sveža!

Zakaj je moralo vse to miniti,
zakaj se nama je zlomilo veslo,
zakaj se moral je čolnič zvrniti
in sem ostal, ko je že njo odneslo?

O davni maji in zeleni gaji!
Zdaj le še sanjam o ljubimki plavi.
Spomini se gneto kot ovce v staji
in pestre misli se porajajo mi v glavi.

Za vsako stvar v življenju je odveza
in vem: tem bolj dehti, čim večja bol je.
In ko se misel še naprej pogreza,
spoznam, da je bilo tako najbolje. —

Spominčica, ko drugo leto v maju
spet bodo popki sinjkasti in rožni
se razcveli ti v ljubkem običaju,
ne bom ihtel po davnosti otožni.

Stanko Bračko | Deklica s sladoledom

Žametno nebo ji na ramena seda
kakor grlica, ki jo polet utruja.
V roki se ji peni kupa sladoleda
in igrivo ga nekómu, ki ga ni, ponuja.

V žarkem juliju so njena mlada leta
se razcvela ji na ustnah kot na rdečem cvetu.
Pesem ji je séstrica in smeh prepleta
njena lica v venec, in v trepetu

sonce ji na sladoled prhuta
kot rumen metulj s poljane.
Njena pota vsa so z igrami posuta
in skrivnosti njene vse so že izdane.